

LO BRAU DE L'AUBRAC

poeme dich a La Guiòla, lo dètz d'agost de 1947
per l'inauguracion de l'òbra de Georges Guyot,
simbolisant lo Brau de l'Aubrac

Quand bufarà la bisa, amont, al cap dels puèges
E qu'al mièch de l'ivèrn gingolarà l'ecir
Al ras del bòsc de faus se perdrà dins las nuèches
La montanha ont nasquèt lo Brau. Tal un emir
Que comandava, urós, la plus genta vacada,
Se'n va rosigar l'èrba en bramar de sabor,
Nòstre brau, regde e fièr, tot lo long de l'annada,
- Plantat coma un garric ! - Uèi, se tròba a l'onor.

Sol al mièg del fièiral, en simbèl de la Raça,
Lo Taurèl, bedre e fòrt, lo cap quilhat al vent
E fintant sus l'Aubrac que sa vista abraça
Aurà 'n salhe de nèu sus sa color froment.
Sos pès s'arrapan al ròc de pèira basaltica
Coma nòstre còr ten al supèrbe país,
- Flor de l'Espalionés - qu'es de raça celtica
- E qu'ara, davant el, à l'asuèlh s'expandís.

Tant lèu qu'an espelit las flors de la montanha
E qu'en lai montaràn las vacadas en mai,
Lo Brau requinquilhat, lusent coma castanha
Sembla voler ni flar lo cistra torna-mai.
Auçat sus son rocas, malgrat l'escuresina,
Agacha dins lo luènh, capitani banut,
Los ausidors dubèrts, escota la clarina
D'un tropèl caminant dins un bruch conegut.

Pòrtes sus ton peitral la plus crana baldana
E congrelhes ta raça en mascle plan pantit.
Fas lo renom d'Aubrac - raça rustica e sana -
Brau que sias son portrèt de bèltat eissartit

Sias fièr jos la clartat d'una luna que raja
De raisses endaurats sus ton copet pesuc,
Quand las nibols del cèl, que la bisa balaja,
S'amassan à molons e salhan lo masuc.

La vacada en passant te bramarà de jòia,
S'arrestarà benlèu per t'agachar 'n moment
E dins aquel agach que cada bèstia envòia
Dins lo bronze ton cur polsarà cranament.
Te creiràs mai d'un còp, a cada jorn de fièira,
Al mièch d'una vacada ont manas e vedèls
Aflataràn, segur, ta fièrtat taurelièira
Quand viraràn sus tu lors raives e lors uèlhs.

E quand al bèl país ont florís la ginçana,
Lo Cantalés joiós butarà son aüc,
I aurà totjorn un brau que quilharà la bana
E farà de son bram ressondir lo masuc.
Tu, d'èstre aquí, diràs que la Tèrra e la Raça
Son doas amors que Dius ensemble a plan ligat,
Que lor union manten la Lengua roergassa
Que Tèrra, Raça e Lengua, uèi, fan qu'una Unitat.

O tu, fricaud Taurèl, semblas gardar La Guiòla,
Tu, magnific subjèct de la raça d'Aubrac,
Tas banas dins lo vent te faràn una viòla
E ton cant s'ausirà de Rodés e d'Orlhac !
Sias aquí, nòstre Brau, rei de nòstra Montanha,
Que miralhant la raça e sa crana fièrtat
Brames l'Independencia e çò que l'acompanha :
Lo Coratge caput forçant la Libertat !...

Espaliu, agost de 1947